

(Блиц, 19.4.2010)

Он је Млађан, али је ветеран. Динкић је у свакој чорби неизбежна мирођија још од оног митског Петог октобра. Саставља владе, али их и руши. Сада је, изгледа, опозиција окупљена око милион потписа проценила да је он најслабија карика у владалачком ланцу.

Аналитичари су већ приметили да су на пригодним демонстрацијама испред Владе Србије – док су Тома Николић, Веља Илић и Ненад Поповић, заступник Војислава Коштунице овом приликом, показивали Мирку Цветковићу поменуту збирку потписа – окупљени узвикивали „Динкићу, лопове!”.

Све остале пароле биле су безимене, у стилу – доле влада. Зашто су баш изабрали да именују само Динкића, јединог политичара који је новинаре примао ономад у стан да би им показао како скромно живи?

Лидерима опозиције он изгледа као згодна мета: ако странка Г17 плус не пређе цензус на наредним, ванредним или редовним изборима, мораће карте поново да се мешају, и ту свако ко је сада у опозицији види своју шансу. Подаци показују да се поменута странка „врти око цензуса”, а и сам Динкић је најзгоднија мета због особине да с пуно оптимизма најављује свакојаке преокрете у правцу бољег живота. А долазак истог отегао се као гладна година.

Иначе, утисак је да се у складу с потребама, партијским и лидерским, доста олако лицитира око важних ствари и да се превише нагађа.

А један од озбиљних проблема ове владе није само у томе што је састављена на једном концепту а нашла се у окружењу којим доминирају ефекти економске кризе што је поништило концепт, већ и у томе, а неки ће рећи најпре у томе, што им људи мало верују. Широке коалиционе владе садрже увек ризик да много бабица изроди килаву децу, а да

Радници из доба Јуре

Пише: Драгољуб Жарковић
понедељак, 19 април 2010 14:22

се одговорност некако расплине на сваког помало и тешко је похватати ко је за шта одговоран.

Осим у случају Динкића који се некако сам потура. Неки ће рећи да је за похвалу да се попу каже поп, а бобу боб, макар се то после говорнику обило о главу кад се види да нема ни попа ни боба, као у случају оних бесплатних акција које се, истина, деле, али не вреде ни стоти део обећаног.

Сада се чак појавила и кампања „Народ против Динкића”, а координатори кампање, неки мистериозни „Покрет за слободу” и „Народни фронт”, засипају редакције саопштењима. Пре неки дан оптужили су Динкића да долазак компаније „Јура” у Рачу користи за личну промоцију „иако је он сам најодговорнији што су државне агенције, толерисањем несавесног понашања бивших власника, омогућиле да се „Застава електро” доведе на ивицу стечаја, а раднике приморале да спас потраже на улици у вишемесечним протестима”.

Наводе још да је та „Јура” у Словачкој позната по кршењу радних права, предугом радном времену и малтретирању радника. Радници су присиљавани да раде у сменама од по дванаест сати, без паузе, а забрањен им је међусобни разговор, као и употреба мобилних телефона. У неким извештајима говори се и о физичком малтретирању и понижавању радника, досољава се ова запршка која мирише на неку страначку кухињу.

На крају саопштења ове предизборне удруге пише: „Као координатори кампање ‘Народ против Динкића’ подржавамо сваку иницијативу за разрешење Млађана Динкића са дужности министра економије и регионалног развоја”. Вероватно су само они упознати са „иницијативом за разрешење” али, иако је нема, рачунају да не може да шкоди да је измисле.

Динкић се батрга из све снаге. Прелази у контраофанзиву. Биће занимљиво гледати како се бори за прволигашки опстанак. Мени се, из сасвим себичних разлога, највише допало његово залагање да штампани медији убудуће не буду опорезовани.